సమిత్రమాత్రుడు

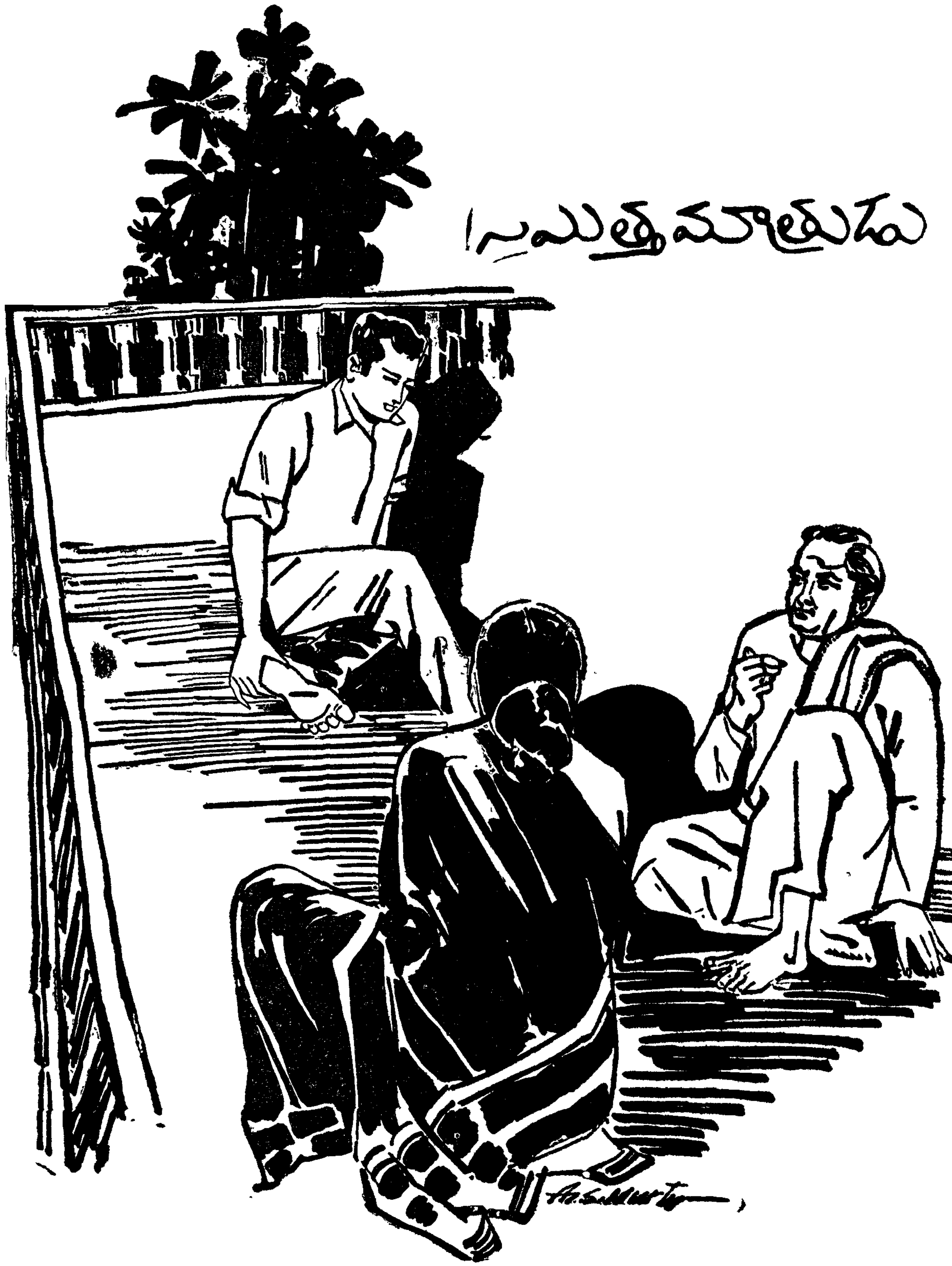

ఉత్తమ వారి పురుషుల బాహ్యలక్షణాలను గూర్చి ఒకమారు రెక్కడో చదువుతూంటే తటాలున నా మామయ్య నాకు గుర్తుకువచ్చారు. ఆ లక్షణా లిప్పుడు గుర్తులేకపోయినా, మామయ్య గుర్తు [illegible] ఉన్నింది.

పండుతమలపాకు వర్ణంలో ఆరడుగుల విగ్రహం ఆయనది! ఎత్తు మదురు. నగం నెరిసిన బట్టతల. ఎప్పుడగా తెల్లటి బట్టలే కడతారు. కోర్టుకి వెళ్ళినప్పుడు తప్పనిసరిగా నల్లకోటు తొడుక్కుంటారు. అప్పుడే [illegible] ఎప్పుడూ [illegible]

పెదవులు. గుండె రోదిమ్మొస్తా, మొగం [illegible] వేస్తూ వేఉంటుంది.

"ఏరోయ్, గణపతీ! ఎప్పుడు [illegible], [illegible] [illegible], ఏమిటి [illegible] [illegible]. . ."

[illegible]

చిన్నపిల్లాడిలాగ ప్రవర్తిస్తూంటారు. అది నా మటుకు నాకు హాయిగానే ఉంటుంది. చెట్టంత మనిషి, సమాజంలో పెద్దహోదా గల వకీలు, మా కేదో దూరపు చుట్టరికం కలిసినంతమాత్రాన అంత చొరవగా ఎందుకుండాలి!

"విన్న, మావయ్యా!" వినయంగా జవాబు చెప్పాను.

"కూర్చోరా కుర్చీమీద కర్చీఫ్ పర్చుకుని బర్చా! బచ్చ లచ్చా! బర్చాప్రాస! ఎలా ఉన్నాయి మన ప్రాసలు?"

"బ్రహ్మాండంగా ఉన్నాయి. అత్తయ్యేదీ?"

"రేయ్! కాంతారావ్!"

మా కాంతమ్మత్తయ్యని ముద్దుగా కాంతారావని పిలుస్తారాయన. అత్తయ్య హాల్లోకి వచ్చి నన్ను చూడగానే కొండంత ఆనందపడిపోయింది.

"అమ్మాయిని తీసుకువచ్చావా, నాయనా?" అంది.

"తీసుకువచ్చా నత్తయ్యా! నిన్నంతా ప్రయాణం! బడలిగ్గా ఉందని ఇంట్లోనే ఉంది. సాయంత్రం ఇక్కడికి తీసుకువస్తాను" అన్నాను.

"అలాగలాగే! అందులోనూ పాపం, ఒట్టిమనిషి కూడా కాదు."

"ఏమిటే, ఉరేయ్ గజగిజ బజబజబజా. . ." అంటూ చెవి పట్టుకున్నారు మామయ్య, "గ్రాండ్ ప్రోగ్రెస్! కంగ్రాట్స్" అంటూ కుదిపేశారు.

అత్తయ్య మురిసిపోయి నవ్వుతూ, "నిన్నటిదాకా మన కంట్లో పిల్లాడు గజపతి. రేపు తెల్లారితే వీడొక పిల్లాడికి తండ్రైపోతాడు" అంది చోద్యంలాగా.

"అంతేనోయ్ అంతే! విధివిలాసం, కుంటికులాసా! నిన్నటిదాకా నేను మా తాతకి మనమణ్ణి. రేపు నా మనమడికి తాతనైపోతాను. నువ్వు పోయి ఆయిల్స్, అయిల్స్ పట్రా. కోర్టుకి టైమౌతోంది" అన్నారు తొందరపడుతూనే మామయ్య.

లోపలికెళ్లి ఒక చేత్తో కాఫీకప్పు, మరోచేత గంజాం హెయిరాయిల్ సీసా పట్టుకు వచ్చింది అత్తయ్య.

నేను కాఫీ తాగుతూంటే మామయ్య తలకి మాపె రాసింది.

"రేయ్! కోర్టులో మన ఆర్గ్యుమెంటోటుంది. వస్తావా?" అన్నారు.

"ఏం కేసు?"

అత్తయ్య మాపె రాయడం ముగించి కొట్టు తొడిగిస్తూంది.

"చిన్న డైవోర్సు కేసు."

"ఏమిటి ప్లీ?"

"బలే గమ్మత్తురా! వాడి పిల్లలు వాడి పిల్లలేనని వాడికి నమ్మకం లేదట."

అత్తయ్య నవ్వింది.

"ఫూలిష్!. . ." అన్నాను.

"నోర్మూయ్! కేసు మనం టేకప్ చేశాం, తెలుసా?"

"చెయ్యి బాగా తడిపిఉంటాడు."

"నీ కంతే తెలుసు. కోర్టుకి రావోయ్, మజా. . ."

బోడు బెల్టులు బిగించేసింది అత్తయ్య.

"పదే, పదండి!"

ఇద్దరం నడిచే బయల్దేరాం కోర్టుకి. రోడ్డు మీదికి వచ్చింతరవాత మామయ్య వ్యవహారం మారి పోయింది. చాలా హుందాగా, దర్జాగా, దర్పంగా

> *మనదేముంది నిమిత్తమాత్రులం అంటూ సాయలా, పాయలాగా, భార్య వెంగుచాటున హాయిగా బ్రతికే వ్యక్తి, ... ఆమె పోతే, వేదాంతం కబుర్లుచెప్పి, ముఖాన పట్టిన నిర్వేదశ్వేదాన్ని తుడిచేసుకుని, గడ్డాలు పెంచుకుని ముక్తికాంతకోసం వెదుకుతూ, ద్వితీయ కళత్రాన్ని పట్టుకొచ్చుకుంటాడు! అదేమంటే, నిమిత్త మాత్రులం అనగలరు!!*

నడుస్తూ ఏదో తూచి తూచి మాటాడుతూ అదో రకం వాతావరణంలో కోర్టు చేరుకున్నాం.

ఎలాగో మసిపూసి మారేడుకాయ చేశారు మామయ్య. మరో వాయిదా లేకుండానే వాడి తరఫున తీర్పు చెప్పేశారు. జేబు నింపుకుని తిరిగివస్తున్న మామయ్య కాళ్లు పట్టుకుని కళ్లు కద్దుకున్నాడు దౌర్భాగ్యపు వాడి.

"మందేముంది, సన్యాసప్పడూ? అంతా భగవదిచ్ఛ! సత్యమేవ జయతి! మనం నిమిత్తమాత్రులం!" అంటూ సర్వేపల్లి రాధాకృష్ణగారిలాగా ఆ భంగిమతో, ఆ ధోరణిలో మాటాడుతూంటే చూస్తూన్న నాకు ఆయనకి చేతులెత్తి దండం పెట్టాలనిపించింది.

మామయ్యవాళ్లింటికీ, నేను మా ఇంటికీ పోయాం. సాయంకాలమే మళ్లా కలిశాను.

డాబామీద కూచుని ఏవో బాపూజీనిగూర్చిన గ్రంథాలు చదువుకుంటున్నారు.

"ఎలా ఉందిరా ఆర్గ్యుమెంట్?"

"ఆర్గ్యుమెంటు బావుందిగానీ, మావయ్యా, కేసును గూర్చి మీ అభిప్రాయంకూడా అదేనా?"

"రేయ్! మనం కేసుతో ఏకీభవించకుండా చేపట్టం, తెలుసునా? వాడి పోయింట్ నిజమే! అసలు చూడు, నేను మా నాన్న బిడ్డనని నాకేం తెలుసు? మా నాన్నకేం తెలుసు? మా అమ్మకి నికరంగా తెలుసు!"

"ఛఛ! అలా మాట్లాడకండి!"

"ఏంటీసెంటిమెంటల్ కదూ? మన మతం ఒప్పుకోదు. అసలెవరి మతమూ ఒప్పుకోదు! కాని, నమ్మకంతప్ప మరో ఆధార మేముందో చెప్పరా?"

సూర్యం, కుమారు మేడమీది కొచ్చారు.

"మామయ్యా, సూర్యం మీ కూతురేనా?"

చెట్‌మని చెంపపెట్టు తిన్నట్టు మొగం పెట్టారు మామయ్య. జేవురించుకుపోయింది మొగం. ఒకఘడియ మాట్లాడలేకపోయారు. తరవాత అతి ప్రయత్నంమీద తెరిపి చేసుకున్నారు. చిన్న నవ్వుకూడా నవ్వబోయారు.

"చెబుతున్నాను కదరా! నమ్మకం! మాకాంతారావంటే నాకు నమ్మకం. అది నా ప్రాణం! అది మోసం చెయ్యదు. నా పిల్లలని అది చెప్పినవాళ్లు నా పిల్లలే! ఇందాకా కోర్టులో వా డున్నాడు చూశావా! వాడికి పెళ్లాంమీద నమ్మకం లేదు."

ఇంక ఆ విషయం ఆపేశాము. ఇంకేవేవో సంగతులు కబుర్లాడుకుంటూంటే, సూర్యం వాళ్ళమీదికి మళ్లింది సంభాషణ.

"ఒరే...ఒరే, గజపతీ! నిన్నెన్నాళ్లనుండో ఒక కోరిక కోరాలనుందిరా! ఆడవాళ్ల ఫేషన్స్‌మీద చిన్న నాటిక రాస్తావూ?" అంటూ ఆయన అభిప్రాయాలు చెప్పడం మొదలుపెట్టారు.

ఎవరో ఒక అందమైన ఉత్తమ ఇల్లాలు రిబ్బను పొడుగు చాలక పొట్టిరిబ్బను కట్టుకుంటే అది ఫేషనైందిట! సరిగ్గా తలమధ్య పాపిట దగ్గర పెద్ద కురుపొకటి పుట్టినదువల్ల మరో పడతి తల రెండు పాయలుగా దువ్వుకుని రెండు జడలు వేసుకుంటే అది మరో ఫేషనైందిట! పెరటిలో గులాబీ ఒక పువ్వే పూసినందువల్ల ఒక జడకే పువ్వు పెట్టుకున్న మరో సుందరి మరో తరానికి ఆదర్శమైందిట! అలాగే తన శీలంమీద తనకు అచంచలమైన నమ్మకం గల మరో వనిత బీదరాలై, చాలీచాలని బట్టతో సరిపుచ్చుకుంటుంటే, అదే కాలక్రమాన పొట్టిచేతులు, పొట్టినడుము జాకట్లు ఫేషన్‌గా రూపొందిందిట! ఇలా ఎన్నెన్నో సమర్థింపులతో ఆడవాళ్ల ఫేషన్లన్నిటిమీద ఒక వ్యాఖ్యాన మిచ్చా రాయన. నాకు బలే నవ్వు వచ్చింది. అలాగే ఆడవాళ్ల నిద్రమీద. అన్నం వార్చేలోపున గోడకి చేరబడి కునికేస్తారట. బియ్యం దంపుతూనే నిద్ర తీస్తారట. చీపురు పట్టుకు ఊడుస్తూ మధ్యలో నిద్ర గుర్తుకివస్తే ఒక మూల కొంగు పరిచేసుకుని గురక పెట్టేస్తారట.

ఇంతలో అత్తయ్యకూడా డాబామీదికి వచ్చి మామయ్యపక్కన చాపమీద చతికిలపడింది.

"అత్తయ్యా, నీ మీద బోలెడంత దుష్ప్రచారం అయిపోతుం దిక్కడ" అన్నాను నేను.

మామయ్య నిజంగానే కొంచెం బెగిలిపోయినట్టున్నారు. వెకిలిగా నవ్వుతూ అత్తయ్య భుజంమీద చెయ్యి వేసి, "ఏం కూర, కాంతావ్? ఇవేళ గజిగాడికి మనింట్లోనే భోజనం పెట్టేదాం" అన్నారు.

"అయ్యో, మీ రింకా చెప్పలేదని చూస్తున్నాను" అంటూ నవ్విం దత్తయ్య.

ఆపే ఠక్కడే భోంచేశాను.

మరో నాలుగైదు రోజులు మా ఊళ్లో ఉన్నాను. ప్రతిరోజూ వాళ్లింటికి వెళ్లి కొన్ని గంటలు గడిపేవాడిని.

ముఖ్యంగా మావయ్య, అత్తయ్యల కాపరం చూడడ మంటే నాకు ముచ్చట. అంత వయస్సు వచ్చిన తరవాతకూడా వాళ్లు కొత్తగా పెళ్లిఅయినవాళ్లలాగా ఉంటారు. అన్యోన్యమైన సంసారజీవితంలో తెలియకుండానే సహజసుయిన హక్కులు, ప్రతిపత్తులు ఏర్పడిపోతాయి. ఎక్కడో సామెత విన్నాను. చిన్న చిన్న సమస్యలకు భార్య మాటమీద భర్త నడిచి, పెద్ద సమస్యల్లో భర్త మాటకు భార్య కట్టుబడే పద్ధతి గల సంసారాల్లో అసలు పెద్ద సమస్య లేవీ రావేరావుట!

2

తిరిగి హైదరాబాదునుండి మా ఊరు నేను వచ్చేసరికి శంకరం మెట్రిక్ చదువుతున్నాడు. సూర్యం పెళ్లీడుకి వచ్చింది. అత్తయ్య జబ్బుపడింది. వాళ్లింటికి నేను చూడ్డానికి వెళ్ళేసరికి మా మామయ్య

పాప

ప్రపంచం పోకడ

నీటిపై తేలే ఇటుకలు

మహారాష్ట్రలో తలేగావ్ అనే గ్రామం ఉంది. అది విదర్భ జిల్లాలో అందరికీ తెలిసిందే అయినా, బయట ప్రపంచానికి అంతగా తెలియదు. ప్రొఫెసర్ సోటే అక్కడ జరిపిన పురాతత్త్వ పరిశోధనలవల్ల ఆ గ్రామం ప్రసిద్ధికెక్కింది. అతని త్రవ్వకాలలో ఒక రాగిరేకు దొరికింది. దానిలో సంస్కృత లిపిలో వ్రాసి ఉన్న అంశాలు, ఆ ప్రాంతాన్ని పూర్వం సాతవాహన ప్రభువులు పరిపాలించారని. సాతవాహనరాజ్యం ఎంత అభివృద్ధి చెందినదో తెలియజేసే వస్తువులు దొరికాయి. అవి నీటిపై తేలే ఇటుకలు. ఈ వింత చూడడానికి విదర్భ జిల్లావాసులు ఆ గ్రామానికి తీర్థప్రజగా వస్తున్నారు.

అసలు ఇటుకలు నీటిపై ఎలా తేలుతాయి! అవి మట్టితో చేసినవి కావు. గుర్రపులద్దెను, తవుడును కలిపి తయారుచేశారుట. ధాన్యం తవుడు ఇటుకలు చేయడానికి ఉపయోగించారంటే సాతవాహనుల కాలంలో పంటలు ఎంత సమృద్ధిగా ఉండేవో, అశ్వసంపద ఎంతగా ఉండేదో ఊహించవచ్చు. ఆ ఇటుకలను దేవాలయ నిర్మాణాలకే ఉపయోగించేవారని తెలుస్తుంది. కొన్ని ప్రాచీన దేవాలయాలకు ఉపయోగించిన ఇటుకలు నీటిపై తేలడం మరికొన్నిచోట్లకూడా మనం ప్రత్యక్షంగా చూస్తున్నాం.

పాకిస్తాన్‌లో వంటగది, ఇండియాలో భోజనంగది

చెబితే నమ్మరు, సరిహద్దులలోని ఒక గ్రామంలో ఒక ఇల్లు ఉంది. దాని వంటఇల్లు పాకిస్తాన్‌లో, భోజనాలగది భారతదేశంలో ఉన్నది. రాజాస్తాన్ సరిహద్దులలో బార్మర్ జిల్లా మన్నాదారియా కుగ్రామంలో ఈ వింత ఇల్లు ఉంది. ఆ గ్రామంలో ఉన్నవే ఎనభై ఇళ్ళు. జనాభా పదివేలు. భారత—పాకిస్తాన్ యుద్ధంలో సరిహద్దుగ్రామాలు చాల నష్టపోయాయి. ఇప్పటికీ వారి కడగండ్లు తగ్గలేదు.

ఆ గ్రామంలో ఒకాయన కొంతకాలం క్రితం ఇల్లు కట్టుకున్నాడు. వంటఇల్లు పాకిస్తాన్‌లోకి, మిగతా ఇల్లు భారత భూభాగంలోకి వస్తుంది. అతను కావాలనే ఆ పని చేశాడు. కారణం ఏమంటే, ఆహార పదార్థాలు పాకిస్తాన్‌లో చౌకగా దొరుకుతాయిట. అందుకని అవసరమైనప్పుడు వంటఇంటి తలుపు తెరుచుకుని, అటు పోయి వస్తువులు తెచ్చుకుంటాడు. మిగత వేళల్లో ఆ దొడ్డిగుమ్మం మూసివేస్తుంటాడు.

—వి. ఎన్. సుక్తాంకర్

అత్తయ్యకి చీర కట్టబెడుతున్నారు.

అత్తయ్య బాగా చిక్కిపోయింది.

కొన్ని నిమిషాలు మౌనంగానే ఉండిపోయాం.

"ఎవర్నైనా పిలవగూడదా, మామయ్యా, ఇంట్లో సాయానికి?" అన్నాను.

"ఎందుకురా? నే న్లేనూ? మా కాంతారావుని చూసుకోడానికి నాకంటే శ్రద్ధ గలవాళ్ళెవరంటావు?"

"అస లింతకీ అత్తయ్య కేమిటి జబ్బు?"

కళ్లనీళ్ళు గిరుక్కున తిరగడం గమనించాను నేను. ఆయనేమీ చెప్పలేదుగానీ తరవాత నాకు తెలిసిందేమిటంటే, అది ఏ చికిత్సకూ లొంగని జబ్బుట. ఆమె తీసుకు చావటం ఖాయమట. గడువుకూడా పెట్టి పెద్దాసుపత్రి నుండి పంపేశారుట. ఎంత భయానకమైన పరిస్థితి! ఎదురుగా నడుస్తూన్న మనిషి ఇక కొద్దిలోనో, మరికొద్దిలోనో చచ్చిపోతూన్నట్టు తెలుస్తూంటే, ఆ జీవి అతి సన్నిహితమైన బాంధవ్యం గలదైతే మరీ దుర్భరం! ఆమెతో ఏం మాటాడినా, ఆమె ఏం మాటాడినా మామయ్యకు ఎంతో ఆదుర్దా. చిన్నపిల్లను చేరదీసినట్టు చేరదీసేవారు. ఎంతో అనునయంగా మాటాడేవారు. చుట్టూ ఎవరున్నా లక్ష్యపెట్టేవారు కారు. "అమా!" అని సంబోధించేవారు. ఆవిడ ఆయన్ని "నువ్వు" అని, "నాన్నా" అని అంటూండడం విన్నవాళ్ళకి ఎంత ఎబ్బెట్టుగా ఉన్నా నాకుమాత్రం బాగానే ఉండేది.

ఏదో మరో వారం రోజుల్లో కన్ను మూసేస్తూం దావిడ. చేతిలో అందుబాట్లో ఉన్న కొద్ది రోజులూ ఒక క్షణమైనా నష్టం కాకుండా పూర్తిఆత్మీయతని కరువుదీరా ఒకరి కొకరు వెలిబుచ్చుకునే తాపత్రయం వాళ్లది. అందులో ఎబ్బెట్టేముంది?

"ఆ మూలగదిలో పడి ఒంటి గంమైపోయినా తిండిమోహం ఎరక్క, కళ్ళు తిరిగి లబోదిబోమంటున్న ఎనభై యేళ్ల గుడ్డితల్లి బతికే ఉంది. ఇంకా బతుకుతుందనే ఆశకూడా ఉంది. ఆవిణ్ణి దక్కించుకునే ఆలోచనకూడా ఈయనగారికి లేదుగానీ, గింజుకుచచ్చినా మరి బతకని ఈ పెళ్లాం ఇప్పుడిప్పుడే తాగిన ఏపిల్ రసం జీర్ణమై ఇంకో గ్లాసు ఆరంజిక్రష్ తాగడానికి వీలుగా అరిగే మందు 'ఈనో' కలిపి "అమ్మా, తాగ" మని బుజ్జగిస్తున్నాడు. ఈయనొక మనిషా?" అని గుసగుసలాడినవాళ్లకి నేను జవాబు చెప్పేవాణ్ణి.

"ఆ తల్లి ఎలాగా ఇంత వేగం పోయేదిలేదు గదా! అరిచి అన్నం పెట్టించుకు తినగలదు. ఈవిడ జబ్బుపడి చావు నెదురుచూస్తూ మంచంమీద పడుంది. ఈయనేమో నలభై యేళ్ల అనుబంధంతో కొట్టుకు చస్తున్నారు, పాపం! ఇప్పుడా మీ దెప్పడాలకి సమయం?" అని.

పోతూన్న భార్యకోసం చాలా శ్రమపడ్డారు మామయ్య. ఆవిడకూడా అసహ్యించుకునే ఊడిగాలు చేశారు. చివరి క్షణందాకా మనసు నొప్పించకుండా జాగ్రత్తపడ్డారు.

పోయిం దావిడ.

ఆ రోజు మామూలుగానే ఉన్నారు మామయ్య. ఏదో ఎప్పటినుండో అనుకుంటున్నదే గదా అనే నిర్లిప్తత, నిర్లక్ష్యం కనిపించాయి ఆయనలో. పరామర్శించబోయి బావురుమనే బంధుజనానికి ఆయనే తిరిగి ధైర్యం చెప్పేవారు: "నేను చెయ్యగలిగినంతా చేశాను. దక్కించుకోవడానికి సకల ప్రయత్నాలూ చేశాంగానీ మానేయ లేదు గదా! నాకు మా కాంతారావు దక్కే అదృష్టం లేదు. అంతే! అంతా భగవంతుడి చిద్విలాసం. మనం కేవలం నిమిత్తమాత్రులం!."

ఆయన అమ్మగారున్న గదిలోకి వెళ్లారు తిన్నగా. ఏడుస్తూన్న ఆవిడ ఒడిలో తల పెట్టి కొంతసేపు ఆయనగూడా ఏడిచారు. ముందుగా ఆయనే సంబాళించుకు లేచి, తల్లి కళ్ళు తుడిచి, కాఫీ తాగించారు.

3

భార్యతోనే భార్య ఒంటిమీద నగలు, విలవగల పట్టుబట్టలు, భార్యకు సంబంధించిన సర్వసంభారాలు చితిమీద పెట్టి కాల్పించేశారు.

నిలువెత్తు వర్ణచిత్రాలు రాయించి, హాల్లో ఒకటి, పూజగదిలో మరొకటి పెట్టించారు. మాసికం రోజున చిన్నసైజు ఫోటోలు తీయించి అందరికీ పంచి పెట్టించారు.

కొన్ని నెలలపాటు ఇల్లు, విశేషించి పూజగది విడిచి, బైటికి వచ్చేవారుకారు.

మీసం, గడ్డం బాగా పెరిగిపోయి, కళ్లకింద నలుపు లేర్పడి, ముదిమి రెండింతలై ఇప్పు డాయన ముఖవర్చస్సులో దైవత్వం కనిపించసాగింది. ఉత్తమ జాతి పురుషలక్షణా లనబడేవన్నీ ఆయన ముఖంలోనే ఉన్నాయి.

* * *

ఒకప్పు డొక గొప్ప పాశ్చాత్య చిత్రకారుడు క్రీస్తు పసిబాలుడుగా ఉన్నప్పటి చిత్రాన్ని గీసేందుకు మౌలికంగా ఒక అందమైన అమాయికమైన బాలుణ్ణి ఎంచుకుని, జగద్విఖ్యాతమైన చిత్రాన్ని గీశాడట. ఇరవై యేళ్ళు గడిచినాకా అదే చిత్రకారుడు ఏసుక్రీస్తుకి శిక్ష విధించిన జూడాస్ చక్రవర్తి చిత్రం నిర్మించడంకోసం క్రూరమైన మొగం కోసం కారాగారాల్లో వెదుకుతూంటే అచ్చం తన ఊహలో ఉన్న ఆకారంతో ఒక ఖైదీ దొరికాడట.

ఆ ఖైదీని మోడల్‌గా పెట్టి చక్రవర్తి చిత్రం గీస్తూ తుది మెరుగులు దిద్దుతూండగా ఒక భయంకరమైన నిజం ఆ చిత్రకారుడికి తోచిందట.

ఈ ఖైదీ ఇరవై యేళ్ల కిందటి పసిబాలుడే!

* * *

అత్తయ్య పోయిన రెండేళ్లకి సూర్యం వయస్సు పదిహేడేళ్ళు. శంకరం ఒక పదిహేనేళ్ల పిల్లతో ప్రేమలో పడ్డాడు. ఇంకొక పదహారేళ్ల అమ్మాయితో మా మామయ్యకి పెళ్ళైపోయింది! ★